

за чинним національним законодавством. Так, в європейських державах заборонений антисемітизм, розпалювання національної ворожнечі. Правоохоронними органами виявляються сайти, які закликають до дискримінації та насильства. Однак в ході розслідування виявляється, що веб-сайт використовується у європейській державі, інформація поширюється в європейському просторі, а його хостинг знаходиться (zareestrovaniy) у США. На запит про надання необхідної для ідентифікації осіб інформації США відповіді не надають, оскільки вважають, що це порушує законодавство США, оскільки суперечить Першій поправці до Конституції.

Нарешті, невиконання конвенційних вимог створює загрозу блокування на території окремих держав пошукових систем країн, які відмовляються від співробітництва, та спонукає до розробки власних національних за прикладом Китаю, де на тлі заборони іноземних компаній дії власна Інтернет компанія Baidu. Такі тенденції, на думку експерта Ради Європи Західа Джаміля, можуть призвести до створення на території кожної держави «власного маленького Китаю».

І. І. БІЛОУС

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА В ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 5-1 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» визначає міжнародне співробітництво у сфері оперативно-розшукової діяльності [1]. Співробітництво у сфері оперативно-розшукової діяльності між міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади, державними органами, до складу яких входять оперативні підрозділи, визначені у статті 5 цього Закону, та правоохоронними і спеціальними службами інших держав, які мають у своєму складі відповідні підрозділи, а також з міжнародними правоохоронними організаціями, здійснюється відповідно до законодавства України, міжнародних договорів України, а також установчих актів та правил міжнародних правоохоронних організацій, членом яких є Україна.

Міжнародне співробітництво України з питань протидії та боротьби з організованою злочинністю має включати: – продовження процесу адаптації українського законодавства до законодавства Європейського Союзу з питань протидії проявам організованої злочинності; – удосконалення взаємодії правоохоронних органів України з питань боротьби з організованою злочинністю з правоохоронними органами

іноземних держав на підставі відповідних міжнародних договорів; – продовження практики укладання міжнародних договорів України з питань боротьби та протидії організованим злочинності; – розширення практики укладання міжнародних договорів про співробітництво у боротьбі зі злочинністю, зокрема організованою, між правоохоронними органами України та відповідними органами іноземних держав; – налагодження постійного обміну досвідом спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю України з правоохоронними органами іноземних держав, стажування та навчання за кордоном відповідних фахівців [2].

Щодо міжнародно-правового регулювання співробітництва правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю, то Україна з 1992 року є членом Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерполу. У цій сфері правоохоронці України керуються цілим пакетом нормативно-правових актів, серед яких основним є Закон України від 5 жовтня 2010 р. «Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським поліцейським офісом про стратегічне співробітництво [3, с. 38-39].

Фахівцями виділяються такі основні форми співробітництва держав в оперативно-розшуковій діяльності [4; 5, с. 13]:

- обмін оперативно-розшуковою, правовою та іншою інформацією;
- профілактика, розкриття та розслідування злочинів, стосовно яких укладені спеціальні угоди між державами;
- розшук і затримання злочинців на підставі договірних відносин або разових звернень однієї держави до іншої;
- видача злочинців іншій державі або міжнародному органу для кримінального переслідування;
- передача осіб, засуджених до позбавлення волі, для відбування покарання у державі, громадянами якої вони є, або до країни, де вони постійно проживають;
- передача органам іншої держави нагляду за умовно засудженими або умовно звільненими правопорушниками;
- захист прав і свобод громадян однієї держави при здійсненні правосуддя в іншій країні;
- спільне вивчення причин та інших проблем злочинності, а також обмін досвідом роботи поліцейських та інших органів;
- підготовка кадрів, надання експертних послуг, постачання спеціальних науково-технічних засобів і надання матеріально-технічної допомоги іншим державам.

На жаль, в межах нашої наукової роботи не можливо викласти більшість узагальненого позитивного досвіду, який наведено у роботах дослідників, що займались вивченням зазначених питань.

Підсумовуючи, наголосимо, що основні напрямки і форми здійснення міжнародного співробітництва у протидії злочинності

визначається змістом і особливостями кожного окремого тяжкого злочину.

Міжнародне співробітництво пов'язане з історичним рівнем розвитку співробітництва в цілому. Безпосередньо це стосується політичної, соціально-економічної, культурної, гуманітарної, правової, військової та інших сфер.

Міжнародне співробітництво постійно самовдосконалюється, тому можуть бути передбачені створення національних програм боротьби зі злочинністю та корупцією, визначені пріоритетні напрями за виконанням конкретних програм.

Література

1. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.1992 р. // ВВР України. – 1992. – № 22. – Ст. 303 (з наступними змінами та доповненнями).

2. Єфімов В. В. Міжнародне співробітництво в оперативно-розшуковій діяльності / В. В. Єфімов // Право і суспільство. – 2012. – № 1. – С. 268-273. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2012_1_59.

3. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України: науково-практичний коментар. / [В. Д. Берназ, А. М. Притула]. – О.: Фенікс, 2016. – 202 с.

4. Міжнародне співробітництво органів внутрішніх справ з правоохоронними органами зарубіжних країн: проблеми теорії і практики: [матер. круглого столу (Дніпропетровськ, 23 верес. 2010 р.)]. – Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2010. – 216 с.

5. Бандурка О. М. Оперативно-розшукова діяльність. Частина I: [Підручник] – Харків: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. – 336 с.

М. В. БУРАК

Національна академія внутрішніх справ

ВИКОРИСТАННЯ ДАНИХ ДНК-АНАЛІЗУ ДЛЯ РОЗШУКУ БЕЗВІСНО ВІДСУТНІХ ОСІБ ЧИ НЕВПІЗНАНИХ ТРУПІВ У РАЙОНІ ПРОВЕДЕННЯ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Враховуючи події, які відбуваються на Сході України, перед нами постають питання: як ідентифікувати загиблих у районі проведення антитерористичної операції (далі – АТО). Вся надія в даній ситуації – на особисті речі, особливі прикмети загиблих і використання методу ДНК-аналізу. Про унікальність цього методу свідчить і те, що за його допомогою можна було б ефективніше розшукувати безвісно відсутніх осіб у районі проведення АТО, встановлювати невідомі трупів,